

Csodákra emlékezni jó...

Szilveszter délutáni igehirdetés Gazdagréten

2013. december 31. 16.00

Lekció: 2Móz 3,1-15/Textus: Zsolt 105,1-5

*„Adjatok hálát az Úrnak,
hívjátok segítségül nevét,
hirdessétek tetteit a népek közt!
Énekeljete, zengjete zsolnárt neki,
emlegetétek minden csodáját!
Dicsőítsétek szent nevét,
szívből örüljenek, akik keresik az Urat!
Folyamodjatok az Úrhoz, az ő hatalmához,
keressétek orcáját szüntelen!
Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt,
csodáira és döntéseire.”*

(Zsolt 105,1-5)

Kedves Testvérek!

Év vége mindig visszatekintést jelent, mint minden vég arra sarkal bennünket, hogy visszafelé tekintsünk. Milyen szimbólumot találunk erre? Például a mérleget, melynek két serpenyőjébe tehetjük az elmúlt év jó és rossz dolgait, s ha több a jó, mint a rossz, akkor azt mondjuk, hogy jó év volt, ha pedig több volt a rossz, a hiány, a veszteség, akkor a mérlegünk negatív lesz: ez egy rossz év volt. Egy év vesztesége lehet anyagi természetű, de lehet, hogy valaki családtagot veszít el, és még tragédia is történhetett. A gyarapodásban is lehet anyagi, lelki és szellemi területekről beszélni, bár a lelkieket nehezebb lemérni, mint a súlyra megmérhetőeket. Régi eszköz és szimbólum ez, minden háziasszony konyhájában megtalálható. Sok vallás is úgy mutatja az ember életének végét magát az ítéletet, hogy megméri az ember életét. Mint egy könyvelő, aki mérleget von. Vagy egy gyülekezet, aki visszatekint az évre, mint mi tettük adventben és tesszük most is. Erről ír egy dunántúli lelkész a mai reposzt-ban, írásának címe. Lezárható 2013? Milyen évünk volt az idei? Lezárható? Azért vagyunk együtt, hogy együtt zárjuk az évet, így közösen.

Mai istentiszteletnek a címe: **Csodákra emlékezni jó**. Ez egy Túrmezei vers címe, hallani is fogjuk a mai nap, mert meghatározó gondolata is az igehirdetésnek. Csoda. A Szentírásnak egy alapgondolata ez a szó. Az év végi visszatekintés most a csodára való visszatekintésre vonatkozik. Mi történt, min vezetett át Isten, mi az, ami meghatározó volt? Ma ebből a szempontból nézzük vissza az évet. Van, aki nem tulajdonít jelentőséget az év fordulójának, és vannak - főleg a fiatalok, akik egyáltalán nem akarnak emlékezni, hanem sokkal inkább át szeretnék mulatni, valami vidámsággal, játékkal menni át az új évbe. Ne is emlékezzünk rá!

Négy mozzanatát emelem ki az igének: Az első a csodára való emlékezés.

A Zsoltár erre szólít fel bennünket és a vers is. Emlegessétek és emlékezzetek!

Csodákkal való találkozás: Izrael élete szüntelenül ezt jelzi: Isten megszabadított, ezért hálások vagyunk neki. Mindent csodának élnek át a 10 csapást, a Vörös tengeri átkelést, a pusztai vándorlást, az ételhez, az italhoz való jutást, bevonulást Kánaánba, Jerikó városának bevételét, magát Kánaán elfoglalását. S talán mi is így gondoljuk, hogy ez egy szép történet, el is hisszük, hogy az akkor így történt, de mi az, ami mára ebből érvényes számunkra?

A visszatekintés azonban mindig egyfajta előretekintés is. Azért összegzek valamit, hogy a következő lépést meg tudjam tenni. Ha csak állandóan hátratekintünk, akkor nem haladunk semmit előre. Az ünnepek is erről szólnak. Azért emlékezünk vissza egy régi eseményre, hogy annak szellemiségéből, lelkületéből, lelkesedéséből átmentsünk valamit, ezért is nem mindegy hogyan ünnepelünk. Csak a múltba révedve vagy abból erőt merítve, továbblépve?

A csoda maga nem generál hitet. Amikor a csodára való emlékezésről olvasunk a Szentírásban, akkor legtöbbször maga az Úr figyelmezteti a népet: de hát átéltétek, rajtatok ment végbe a csoda miért nem hiszitek el? Félték a következő lépéstől? Eddig mindenható voltam, most meg már nem? De hát megtapasztaltátok nem? Izrael első nagy tragédiája, hogy az a nép, aki közvetlenül átélte Isten csodáit, aki megtapasztalta erejét a pusztában, aki enni és inni kapott tőle, nem mehet be az ígért földjére. Még Mózes sem, aki még maga is hajtott végre csodákat az Úr nevében.

A csoda csak hittel párosulva működik.

Erről maga Jézus is beszél, több ízben több megközelítésben.

- *Akkor azokat a városokat, amelyekben a legtöbb csoda történt, feddeni kezdte, hogy nem tértek meg: Mt 11,20*
- *Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt. Mt 13,58*
- *Nem is tudott itt egyetlen csodát sem tenni, azon kívül, hogy néhány beteget – kezét rájuk téve – meggyógyított. Csodálkozott is hitetlenségükön. Majd sorra járta a környező falvakat és tanított. Mk 6,5-6*
- *Noha ennyi jelt tett előttük, még sem hittek benne. Jn 12,37*

A csoda Isten országának a jelenlétét mutatja. Hogy Isten itt van köztünk, hogy ő munkálkodik, hogy mozog és mozgat. Jézus a tanítványokra hagyományozza saját hatalmát, amit nehezen értenek meg. Az első fontos üzenet, hogy emlegessük, emlékezzünk rá!

II. A csoda természete

Sokan úgy vannak, hívő emberek is, hogy a Bibliában voltak csodák, de ezek ma már nincsenek. Ez a kor lezárult. Ha hallunk is ma csodálatos gyógyulásokról legtöbbször kiderül, hogy ott valami kóklerség van, még betegebb lesz valaki, vagy valami szemfényvesztés van a dologban. Legalábbis gyanús! Azért nehéz, mert a Jézus korában leírt látványos gyógyulásokat valóban nem tapasztalunk, hogy egy születésétől fogva vak, egy mozgássérült meggyógyulna. Többnyire ma ezeket tartják az emberek nagy csodának.

A csodát szeretnénk megérteni, mert azt gondoljuk, hogy ott van valami trükk, van valami megmagyarázható dolog. Nem értjük, nem tudjuk lekövetni, de ha egy kicsit bele tudnánk látni a lapok közé, akkor megérthetővé válna. Mint a bűvész trükkjei! (A: Lázár Ervin)

A csoda természetéhez az való, hogy csoda, isteni beavatkozás, felülről való dolog. Isten csendes vagy néha nagyon is látványos tette, mellyel beavatkozik az élet rendjébe. A Biblia az elejétől végéig tartalmazza ezeket a csodákat.

Amikor Izrael emlékezik az életében bekövetkezett nagy fordulópontokra, akkor ezekre a nagy csodákra emlékezik. Amikor a Zsoltárban emlékezésről olvasunk, akkor ezen csodáknak, Isten tetteinek felidézéséről van szó.

Amikor most visszatekintünk az évünkre, akkor arra is visszanézünk, hogy mi minden történt ebben az évben. Milyen csodákra emlékezünk? Mire emlékezünk úgy, mint ami természetes életfolyamat volt, mire úgy, mint ami a mi kezünk munkájának gyümölcse és mire úgy, mint Istennek egyedülvaló csodájára.

Sok csodát visz végbe Isten ma is. Én nem zárom ki a testi gyógyulást sem. Magam is láttam hozzám közel álló lelkészfeleségnek gyógyulását, aki szülés után válságos állapotba került, az orvosok nem tudtak mit mondani, nem tudták, hogy van-e egyáltalán gyógymód. És meggyógyult. És ha valakinek megváltozik az élete, az Isten csodája. Hallottunk vasárnap a drogos gyógyulásokról, Istennek csodája az, ahol már tényleg csak ő segíthet. Ha valaki megért valamit Isten ígéből, és megváltozik az élete, látványosan vagy csendesen: Isten csodája. És ha növekedés van az életünkben az is az.

Így tekinthetünk vissza az évre. Mit végzett el Isten bennünk, miben adott növekedést, miben gazdagított, miben vagyok más, mint voltam tavaly ilyenkor? A Zsoltár Isten tetteiről és csodáiról beszél. Van, amit teljesen természetesként élünk át Isten munkájából, valamit csodaként. Csodákra emlékezni jó...

III. Keressétek orcáját szüntelen

Az Égő csipkebokor egy nagyon sajátos története a Szentírásnak. Olyan szépen adja vissza Mózes második könyve, hiszen nem véletlen, hogy Mózes, aki által Isten csodát tesz népével éppen egy csodás, nem magyarázható eseménnyel szólítja meg. Meggyullad egy csipkebokor, ez még nem furcsa, de az már igen, hogy nem ég el. Látvány – jelenség – csoda, ezekkel a szavakkal adja vissza az Ószövetség nyelve ezt az eseményt.

Akkor ezt monda Mózes: *Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég a csipkebokor?* (2Móz 3,3) Nagyon abszurd a kép: odalépni és megnézni a csodát. Ugyanarról beszél a Zsoltár, amikor a csoda emlegetéséről szól, mint amikor a csoda megnézéséről beszél?

A csoda Isten jelenléte, közelsége. Nemrég erről szólt egy prédikáció. Amikor Mózes ilyen közel kerül Istenhez, akkor megrémül, és rögtön egy egészen más állapotba kerül. Leveti saruját és elrejtí orcáját. Isten közelsége egyszerre ad egyfajta melegséget, bensőségességet (nem csak a tűz), és jelent egy távolságot, amikor az ember ráébred a státuszára: ki Isten, és ki vagyok én? Röhrig Géza költő ezt így fogalmazza meg:

„Minél közelebb vagyunk Istenhez, annál távolabb érezzük magunkat tőle, s minél távolabb vagyunk tőle, ő annál közelebb érzi magát hozzánk.” (A hit)

De jelen van. Mondhatjuk: közel van. *„De nekem olyan jó Isten közelsége!”* (Zsolt 78,28)
„De nekem olyan jó Isten közelsége!” „De nekem olyan jó Isten közelsége!”

A csoda tehát Isten jelenléte az életünkben. Nem az a csoda, hogy ő velünk lehet, bár már ez is tele van csodás elemekkel, hanem hogy a jelenléte azt jelenti számunkra, hogy mindig jelen van a potenciális beavatkozás szándéka. Egy kicsit olyan, mintha valaki egy olyan ember társaságában van, aki nála okosabb, szebb vagy egy szakterületet jobban tud. Az ember mindig azt érzi, hogy a másik több nála, jobban tudja és visszaszorul saját csigaházába. (A: én-angol) De ahogy ezt többnyire negatívan éljük át, Istennel éppen a pozitív része jön elő: Isten van jobbomon, ő vigyáz rám, ő megóv, ő harcol érttem, ő megszabadít ellenségeimtől, ő megszabadít mindentől, ami nem szükséges az életemhez.

Ami különösen fontos itt az égő csipkebokor történetében, az az, hogy Mózesnek szembesülnie kell egész életével. Egész múltjával: mi az, amit eddig megélt, honnan jött, kikkel élt, és tovább is mutat Isten az életében, hiszen itt kapja meg élete következő éveinek nagy, sőt a legnagyobb feladatát. Most nem vesszük végig, hogy ez mit is jelent, de annyi fontos, hogy Isten megszólítása ebben az összefüggésben nem csak a múltat idézi vissza, hanem a jövőbe is mutat. És leginkább azt hangsúlyozza Mózesnek a beszélgetés: hogy úgy sem tudja elképzelni, hogy mire készíti Isten, elégedjen meg azzal: hogy vele van. Vele lesz. Vagyok, aki vagyok! Ez az üzenet elég: A Vagyok küldött engem. Isten jelenléte mindent átforgat és valósá teszt! A csoda előre is mutat! Mi lesz a feladatom?

A csoda tehát: szüntelenül Isten jelenlétében lenni és nem égni el. Mert azért azt tudjuk, hogy Isten emésztő tűz. A bokrot is elemészt. Szeretetéből még saját Fiát is elemésztette. Néha a közelség ilyen égető. A szeretete ilyen forró, a jelenléte ennyire valóságosan érezhető.

IV. A csoda magasztalásra késztet

Mindig minden ide torkollik, ezt már tudhatjuk a zsoltárokból: Isten csodái az ő magasztalására készítetnek bennünket!

Adjatok hálát!

Hirdessétek tetteit!

Énekeljétek neki!

Zengjétek zsoltárt!

Dicsőítsétek szent nevét!

Azért, mert ő csodálatos Isten. Aki lenyűgöz! Lenyűgözött-e már a személye? Aki mellett jó lenni, akinek a jelenlétében jó tartózkodni? Amikor mi Istennel vagyunk kapcsolatban, akkor a csodálatos, fenséges, mindenható Istennel van dolgunk. Ezért is hangsúlyos sok énekünkben Isten nevének sokféle gazdagsága. Nem csak emlékezünk tetteire, hanem magasztaljuk is őt.

Isten ma ugyanaz az Isten, aki megnyitotta a Vörös-tengert és lovat lovasával a tengerbe vezetett. Amikor mi egy gyülekezethez tartozunk ezt éljük át: Isten örökkévaló és jelenvaló. Amikor néhány perc múlva elmondjuk közösen a hitvallást, akkor abban hitvallást teszünk a csodát tevő Isten mellett. Hiszen a hitvallás lényege, hogy úgy hiszünk, azt hisszük, hogy feltámadunk. S ennek tudata erősen bennünk van. *Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában mennynek és földnek teremőjében.* Ezzel elmondtuk, hogy mi a teremő Istenben hiszünk, aki megalkotta ezt a világot. Nem a világ véletlen előállításában hiszünk, hanem egy tervező, megvalósító, koncepciót megalkotó Istenben. Aki ráadásul nemcsak, hogy őrzi a művét, hanem időnként még bele is szól, bele is avatkozik a történelem folyásába.

Micsoda az isteni gondviselés? (HK 27) „*Istennek mindenható és mindenütt jelenvaló ereje, mely által mennyet és földet, minden teremtménnyel egyetemben, mintegy saját kezével fenntart és úgy igazgat, hogy fák és füvek, eső és szárazság, termékeny és terméketlen esztendő, étel is ital, egészség és betegség, gazdagság és szegénység, szóval minden, nem történetesen, hanem az Ő atyjai kezéből jön.*”

Emellett a legnagyobb dolog, melynek kezdetét éppen most karácsonykor ünnepeltük, hogy emberként is megjelent a földön Jézus Krisztusban, aki csodálatos módot született a világra, majd csodákat tett, tanított és gyógyított. Megmutatta erejét a természeti jelenségeken, az emberi természetben, uralkodott a démonokon, gyógyított testi-lelki betegségeket, és megalázottakat, kitiszítottakat emelt föl. Meghalt, de nem maradt a sírban, hanem feltámadt. Ez az a mozzanat, amit kimondunk, sokak szerint régi verziója a hitvallásnak még jobban kifejezte (hiszem a testünknek feltámadását), hogy nem csak abban hiszünk, hogy a történelem egy pontján egyszer egy ember meghalt és kijött a halálból, feltámadt, hanem azt is, hogy ez mi részünk is. Mi is meg fogunk halni, de fel is fogunk támadni. S ez a csoda motívum az életünkben. A legfontosabb változást mi a megtéréshez, a megváltozáshoz, életünk megújításához kapcsoljuk, ez jó is, de mindennek az az alapja, hogy Jézus az, akinek van arra hatalma, hogy megváltoztassa életünket.

És mi vele, az Élő Úrral vagyunk kapcsolatban! Amikor kimondjuk, vagy csak érzékeltetjük, hogy Jézussal járunk, benne hiszünk, akkor a feltámadt és mennybe ment Úrral számolunk! Ez nem csupán egy emberi barátság, hanem a feltámadottal való járás, az ő dicsőségében fogunk majd részesülni!

Nekünk annyival több az ünnep, hogy nem csak emlékezhetünk, hanem dicsérhetjük és magasztalhatjuk Istent tetteiért. Itt a gyülekezetben együtt, és otthon a családjában is. Ez nem ilyen letudós: a gyülekezetben voltak szép, jó énekek, ezen túl vagyunk. Nem, hanem lehet otthon is folytatni, legalább három dolgot: lehet ismerős énekeket énekelni, lehet imádkozni, akár hangosan is és lehet zsoltárt olvasni, akár hangosan is. Egészen más az, ha a saját hangomon meg is szólal, mintha csak magamban olvasom! Próbáljuk ki, még ha egyedül vagyunk is! De másoknak is. A 105. Zsoltár legyen a ma esténk és éjjelünk meghatározója!

***Adjatok hálát az Úrnak,
hívjátok segítségül nevét,
hirdessétek tetteit a népek közt!
Énekeljete, zengjete zsoltárt neki,
emlegetétek minden csodáját!***

Ámen

Túrmezei Erzsébet:

CSODÁKRA EMLÉKEZNI JÓ!

Határkőnél hittel megállni,
határkőnél visszanézni,
hálás szívvel múltat idézni:
csodákra emlékezni jó!

Meglátni, hogy minden utunkat
hű és hatalmas kéz vezette,
javunkra szolgált tette:
csodákra emlékezni jó!

Látni, hogy át viharon, vészen
hű mesterünk hogyan segített,
éjekre fényt hogyan derített:
csodákra emlékezni jó!

Határköveknél hálát adni,
és hallelujás köszönetben
méregetni, mi mérhetetlen:
csodákra emlékezni jó!

Messzi évekre visszanézni,
és számba venni ezer áldást,
erőt, kegyelmet, megbocsátást:
csodákra emlékezni jó!

Hallelujás hálaadással
leborulni egy határkőre,
s elindulni hittel előre,
amerre hív az égi szó.